

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. S.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2022, č. j. OAM-201/ZA-ZA10-LE24-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný posuzoval jeho žádost z hlediska toho, zda je žalobce politickým aktivistou, ačkoliv on nic takového netvrdil a naopak

uváděl, že jeho pronásledování souvisí s X postoji a útekem z armády. Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nesprávné, pokud jde o proces hodnocení důkazů. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66, a také podotkl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, co si žalovaný myslí o důvodech jeho obav, ani v něm není provedena komparace s důvody první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

3. Závěrem podané žaloby tak žalobce s ohledem na výše uvedené navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 10. 2022 shrnul obsah podané žaloby, uvedl, že s ní nesouhlasí, a odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu, zejména na údaje poskytnuté žalobcem k jeho žádosti dne 8. 3. 2022.
5. Dále žalovaný vyjmenoval podklady, ze kterých při posuzování žádosti žalobce vycházel, a konstatoval, že žalobce v řízení o své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo že mu hrozí vážná újma.
6. Podle žalovaného sdělil žalobce ke své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany naprosto stejné motivy neochoty vrátit se do země původu, jako uvedl v průběhu správního řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ohledně nové žalobcem tvrzené skutečnosti spočívající v podpoře X a z ní plynoucích problémů v armádě žalovaný podotkl, že žalobci musela být tato skutečnost známa již při podání jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protože měl možnost i povinnost ji uvést již tehdy. Samotné nově tvrzené politické přesvědčení a veřejná podpora X tak podle něj nemohou být novými skutečnostmi ve smyslu ustanovení § 11a zákona o azylu.
7. Následně žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě obsáhle citoval z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009-66, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65. Odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42.
8. Žalovaný tak uzavřel, že žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a navrhl zdejšímu soudu, aby ji jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

9. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
11. Žalobce podal dne 28. 2. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 8. 3. 2022, když mimo jiné sdělil, že nebyl členem žádné politické strany nebo organizace, ale podporoval X a měl kvůli tomu problémy. K průběhu cesty

do České republiky uvedl, že dne 20. 7. 2021 jel automobilem z Tuniska do Libye a následně lodí do Turecka a kamionem do České republiky, kam nelegálně vstoupil dne 22. 8. 2021. Podotkl, že cestovní doklady mu sebrali při nástupu vojenské služby. Rovněž vypověděl, že předtím nepobýval ve státech Evropské unie ani mu nebyla udělena žádná víza nebo povolení k pobytu. První žádost o mezinárodní ochranu podal v České republice v roce 2021. Ohledně svého zdravotního stavu konstatoval, že je zdravý. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že utekl z vojny a je předvolán soudem. Podotkl, že předvolání do armády má v mobilním telefonu a je datované k 20. 7. 2021. Potvrdil také, že tyto důvody uváděl již v rámci správního řízení o své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a že stále trvají. K tomu se však přidal důvod, že podporoval X. Jeden člověk ho na vojně udal a kvůli tomu měl další problémy. Tento důvod v rámci řízení o své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděl, protože až v prosinci ho o situaci informoval jeho kamarád, který viděl předvolání do armády související s podporou X. Nyní ho tedy považují za zrádce, protože nedokončil vojenskou službu, a také za odpůrce X. K dotazu na způsob podpory X uvedl, že o něm pozitivně mluvil během vojenského výcviku mezi vojáky, a když utekl, jeho kamarád ho informoval, že ho někdo udal. Na otázku žalovaného, proč nehovořil o svých politických názorech už v průběhu prvního řízení, odpověděl, že na to nebyl dotazován a nenapadlo ho, že by měl takový problém mít.

12. Součástí správního spisu byl též stejnopis rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2021, č. j. OAM-627/ZA-ZA11-LE24-2021 (dále jen „**předchozí rozhodnutí**“), jímž žalovaný podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítl předchozí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou. Z tohoto rozhodnutí se poté podává, že žalobce v rámci poskytnutí údajů ke své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě obdobné údaje jako v rámci poskytnutí údajů ke své nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Ohledně své politické aktivity však sdělil, že politicky aktivní nebyl, a k otázce na důvody své předchozí žádosti se vyjádřil tak, že žádá kvůli vojenské službě, že byl voják a utekl. Uvedené skutečnosti následně rozvedl v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak z předchozího rozhodnutí vyplývá, že sdělenými důvody se žalovaný v rámci rozhodování o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zabýval, a to zejména na straně 5 předchozího rozhodnutí.
13. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil i písemný materiál ze dne 11. 11. 2021 označený jako „Tunisko – Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu, Stav: listopad 2021“, ze kterého se mimo jiné podává, že Tunisko je hodnoceno jako demokratická země s celou škálou občanských a politických práv, a že ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení je garantována ústavou a dalšími právními normami. Rovněž je v tomto písemném materiálu uvedeno, že Tunisko splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazeno na seznamu bezpečných zemí původu. Taktéž byl ve správním spisu založen písemný materiál ze dne 2. 3. 2022 označený jako „Tunisko, Informace OAMP – Aktuální politická a bezpečnostní situace v zemi, Stav: březen 2022“ týkající se politické situace v Tunisku, zejména postupu prezidenta Saída a protestů proti němu.

14. Dále žalobce doložil žalovanému prostřednictvím e-mailu fotokopie několika dokumentů psaných arabským písmem, na nichž zřejmě nejsou tyto dokumenty zachyceny v úplné podobě. Žalovaný pořídil překlad dokumentu založeného na č. 1. 20 správního spisu. Z tohoto překladu se podává, že se jedná o předvolání žalobce k vojenskému soudu vydané správou vnitřní bezpečnosti Tuniské republiky, nicméně dále je tento dokument nečitelný a datum je ručně přepsáno na 20. 7. 2021.
15. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 12. 5. 2022 poté vyplývá, že žalobce se nechtěl s podklady rozhodnutí podrobně seznámit ani se k nim vyjádřit. K dotazu žalovaného však vypověděl, že jím doložený dokument na č. 1. 20 správního spisu je předvolání k vojenskému soudu z důvodu dezerce a ostatní text popisuje několik případů jeho známých, kteří rovněž dezertovali, přičemž tento text pochází z časopisu organizace Human Rights Watch a je z roku 2021. Dále žalobce setrval na pravosti doložených dokumentů a uvedl, že mu je poslal kamarád pracující u policie. Celkem mu domů přišla dvě předvolání, jedno z 20. 7. 2021 a druhé z prosince 2021. Potvrdil také, že předvolání doložil již v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je schopen obstarat úplnou kopii dokumentu. Dále sdělil, že v uvedeném dokumentu nic o podpoře X není, a že o tom mluvil jen mezi kamarády při výcviku a někdo to sdělil veliteli, což se dozvěděl až v České republice od kamaráda, který to slyšel od informátora. Ve skutečnosti však o žádnou přímou podporu X nešlo. Rovněž uvedl, že právě vyjádřením podpory X si vysvětluje obdržení druhého předvolání k vojenskému soudu. V Tunisku žádné problémy neměl, ale až ho chytanou, vše mu podle něj spočítají. Byl v postavení vojáka a nikoliv obyčejného občana, a proto si myslí, že by mohl mít další problémy. Posléze sdělil, že v určené lhůtě doloží další podklady. Závěrem již žádné skutečnosti nebo informace, které by měl vzít žalovaný při posouzení jeho žádosti v úvahu, uvést nechtěl.
16. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, s nímž byl žalobce seznámen v arabském jazyce dne 2. 9. 2022 a stejného dne si převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, což vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 2. 9. 2022.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
18. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci*

mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.

19. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
20. Podle ustanovení § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
21. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.
22. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
23. Zdejší soud předně na tomto místě konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je skutečně třeba považovat za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, což ostatně žalobce nijak nerozporuje. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud považuje za vhodné odkázat na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se takových žádostí. Konkrétně v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.*“ A dále: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“ Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
24. V usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, poté Nejvyšší správní soud uvedl: „*Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel*

nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

25. Citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy směřují k tomu, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany by měl být použit pouze v odůvodněných případech. Na druhou stranu správní orgán má skutečně i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti uvádí nebo pokud došlo v zemi původu žadatele k relevantní změně okolností, je správní orgán povinen opakovanou žádost tohoto žadatele meritorně posoudit.
26. Srovnáním důvodů uvedených žalobcem již v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uvedenými v řízení o jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný v projednávané věci zabýval zejména na straně 4 napadeného rozhodnutí. Není tak pravdou, že by komparaci uplatněných důvodů neprovedl. Přitom dospěl dle názoru zdejšího soudu ke správnému závěru, že žalobce obě podané žádosti odůvodnil obavou z trestního stíhání kvůli útěku z vojny. Ostatně žalobce sám při poskytnutí údajů ke své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany potvrdil, že shodný důvod uváděl již předtím. Tento důvod tedy byl předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně se mu žalovaný věnoval na stranách 4 a 5 předchozího rozhodnutí.
27. Nově poté žalobce odůvodnil svoji žádost problémy souvisejícími s podporou X. I těmito novými tvrzeními se žalovaný řádně zabýval. Odkázat lze na strany 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Žalobce v tomto ohledu uvedl, že se během vojenského výcviku mezi vojáky pozitivně vyjadřoval o X a někdo ho udal. Posléze však dodal, že hovořil obecně a ve skutečnosti o žádnou přímou podporu nešlo. Problémy související s vyjádřením podpory X navíc tvrdil toliko v hypotetické a spekulativní rovině, když pouze sdělil, že si tím vysvětluje obdržení druhého předvolání k vojenskému soudu, a že problémy v zemi původu sice neměl, ale všechno mu to spočítají. Pominout přitom nelze skutečnost, že dle podkladů založených ve správním spisu je Tunisko hodnoceno jako demokratická země s celou škálou občanských a politických svobod, přičemž ochrana proti pronásledování je garantována ústavou. Žalobcem uvedená tvrzení tak vzhledem k hypotetické povaze zmíněných problémů, obecnosti vyjádření na podporu X a informacím shromážděným žalovaným o Tunisku nesvědčí o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, a nejsou tedy azylově relevantní.

28. V této souvislosti se zdejší soud nad rámec výše uvedeného ztotožňuje i s poukazem žalovaného na rozpornost některých tvrzení žalobce. Ten totiž nejprve tvrdil, že problémy spojené se podporou X v zemi původu měl. Následně uvedl, že ho o této situaci informoval až po útěku jeho kamarád, který viděl předvolání související právě s podporou X, a dále sdělil, že v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany ho nenapadlo, že by takové problémy mít mohl. Při seznámení s podklady rozhodnutí navíc potvrdil, že v zemi původu žádné takové problémy neměl, ale mít je bude, jak již bylo zmíněno výše. Rovněž je třeba podotknout, že žalobce jistě měl možnost zmínit svou podporu X a případné obavy z toho plynoucí již v řízení o své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když byl výslovně v rámci poskytnutí údajů k této žádosti ohledně svých politických aktivit dotazován.
29. Žalovaný se poté dostatečně vypořádal i s tím, zda nedošlo v Tunisku k takové podstatné změně okolností, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Za tímto účelem si o Tunisku opatřil dostatečné, relevantní a aktuální informace splňující požadavky judikatury kladené na tyto informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Po vyhodnocení shromážděných podkladů žalovaný dospěl k závěru, že k relevantní změně okolností v Tunisku nedošlo. I s tímto závěrem žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a ostatně ani žalobce ohledně změny situace v Tunisku nic netvrdil.
30. Zdejší soud tak shrnuje, že správným je závěr žalovaného, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost, která by byla relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, a která zároveň nebyla bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž správný je i závěr žalovaného o tom, že od doby meritorního posuzování předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedošlo v Tunisku k žádné zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
31. Pro úplnost je třeba doplnit, že pokud je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, správní orgán neposuzuje, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, jak vyplývá z ustanovení § 10a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný tak nepochybil, když důvody uvedené žalobcem zkoumal pouze za účelem posouzení přípustnosti jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
32. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že žalovaný se s opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany řádně vypořádal, dostatečně odůvodnil, proč ji meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když ji shledal nepřijatelnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu, pročez řízení o ní zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu.

VII. Závěr a náklady řízení

33. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 1. června 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce